

Міністерство освіти і науки України

Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»

Львівський державний університет фізичної культури імені Івана Боберського

Харківський національний педагогічний університет ім. Г.С. Сковороди

Національний університет фізичного виховання і спорту України

Харківська державна академія культури

ТЕНДЕНЦІЇ І ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ХОРЕОГРАФІЧНОГО МИСТЕЦТВА У КОНТЕКСТІ КУЛЬТУРНО-ОСВІТНІХ ПРОЦЕСІВ

Збірник наукових праць
І Всеукраїнської науково-практичної конференції

23-25 травня 2024 року

Полтава -2024

Зражевський Д.В., студент
*Національного університету «Полтавська політехніка
імені Юрія Кондратюка»*

Горголь П.С., заслужений працівник культури України, доцент
завідувач кафедри хореографії і танцювальних видів спорту
*Національного університету «Полтавська політехніка
імені Юрія Кондратюка»*

ІСТОРИЯ СТАНОВЛЕННЯ ТА РОЗВИТКУ «АРГЕНТИНСЬКОГО ТАНГО»

Зародження аргентинського танго розпочалось значно раніше інших танцювальних стилів. Вперше аргентинське танго почали танцювати у бідних кварталах Буенос-Айреса і Монтевідео, де зібралися мігранти з різних куточків світу, тут воно і отримало новий статус, не лише як народного танцю, але й як соціального. Найбільшої популярності досягло в кінці XIX століття, хоча є джерела, які засвідчують що танцювати цей танець почали значно раніше.

Якщо вірити розповідям місцевих жителів, то, аргентинське танго не є зовсім аргентинським танцем, в ньому перемішались представники декількох народностей. За рахунок того, що Буенос-Айрес – це портове місце, то відповідно і приїжджих в цьому місці було також достатньо, в основному – це були заробітчани із різних куточків світу, які в день працювали в порту а ввечері виходили на вулиці і танцювали танго, тому його й почали згодом називати соціальним танцем. Аргентинським його назвали саме тому, що це відбувалось в Аргентині, тому стосовно того наскільки танго є національним танцем Аргентини відбуваються суперечки і по сьогоднішній день.

Спочатку музика танго виконувалася невеликими ансамблями, до складу яких входили гітара, скрипка і флейта. Гітара забезпечувала ритмічний базис, а скрипка і флейта додавали мелодійності. Музика цього періоду була більш

імпровізованою і мала простіші структури. Музичні стилі, що вплинули на танго, включали іспанське фламенко, кубинську деку габанера, африканські ритми та європейську класичну музику. Синкопація стала важливим елементом музики танго, зрушенням акцентів, що надає музиці особливе ритмічне відчуття.

Поява у кінці XIX - початку XX століття Бандеона - німецького акордеону, стала символом танго після того, як його почали активно використовувати у оркестрах, що грали музику танго.

Завдяки своєму унікальному звучанню бандонеон привніс меланхолію і глибину в музику танго, зробивши її більш виразною і емоційною. Із часом кілька бандеонів почали входити до складу оркестру танго, а також фортепіано, контрабас та більше скрипок, що дозволило створити цікавіші та складніші музичні аранжування.

Оркестр танго став більш професійним, з чітко визначеними ролями для кожного інструменту.

З поширенням танго в залах і клубах Буенос-Айреса танець став більш стандартизованим, з'явилися певні фігури і рухи. Професійні танцюристи почали розробляти більш складну хореографію, яка вимагає більших технічних навичок. З'явилося кілька стилів танго, таких як «танго милонего» (більш близький та інтимний стиль) та «танго салон» (більш відкритий та просторий стиль). У кожного стилю були свої особливості і характерні рухи, що відображають різноманітність способів вираження танцю.

Відомі музиканти, такі як Карлос Гардель, зробили значний внесок у розвиток танго, створивши музику, яка стала класикою цього жанру. Астор П'яццолла створив новий стиль - "нове танго" (Нове Танго), в якому поєднуються інноваційні елементи танго з джазом і класичною музикою. Музика танго почала впливати на музичні стилі за межами Аргентини з появою танго-оркестрів у Європі та Північній Америці.

Інтернаціоналізація танго сприяла його подальшому розвитку і збагаченню новими музичними ідеями. Еволюція музики і танцю аргентинського танго

відображає складний процес синтезу різних культурних елементів і постійних інновацій, що робить цей жанр унікальним і впізнаваним у всьому світі.

Коваленко А.В., студентка
*Національного університету «Полтавська політехніка
імені Юрія Кондратюка»*

Ціпов'яз А.Т., кандидат педагогічних наук, доцент,
доцент кафедри хореографії і танцювальних видів спорту
*Національного університету «Полтавська політехніка
імені Юрія Кондратюка»*

ВПЛИВ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ НА РОЗВИТОК СУЧАСНОГО ХОРЕОГРАФІЧНОГО МИСТЕЦТВА

Глобалізація є однією з найвпливовіших сил, що формують сучасний світ у всіх його аспектах, включаючи культуру і мистецтво. Вона призводить до посилення взаємодії між різними народами, обміном ідеями та технологіями, що безпосередньо впливає на розвиток хореографічного мистецтва. У даній тезі розглянуто основні аспекти цього впливу, включаючи взаємозбагачення культур, зміни в стилях танцю, вплив технологій та виклики, що виникають у процесі глобалізації.

Одним із найпозитивніших аспектів глобалізації є взаємозбагачення культур. Завдяки глобальним комунікаційним мережам, митці з різних куточків світу мають змогу обмінюватися ідеями та вчитися один в одного. Це сприяє появі нових стилів та напрямів у хореографії. Наприклад, сучасний танець поєднує в собі елементи класичного балету, сучасного джазу, хіп-хопу, африканських та азійських танців. Така культурна синтезація створює